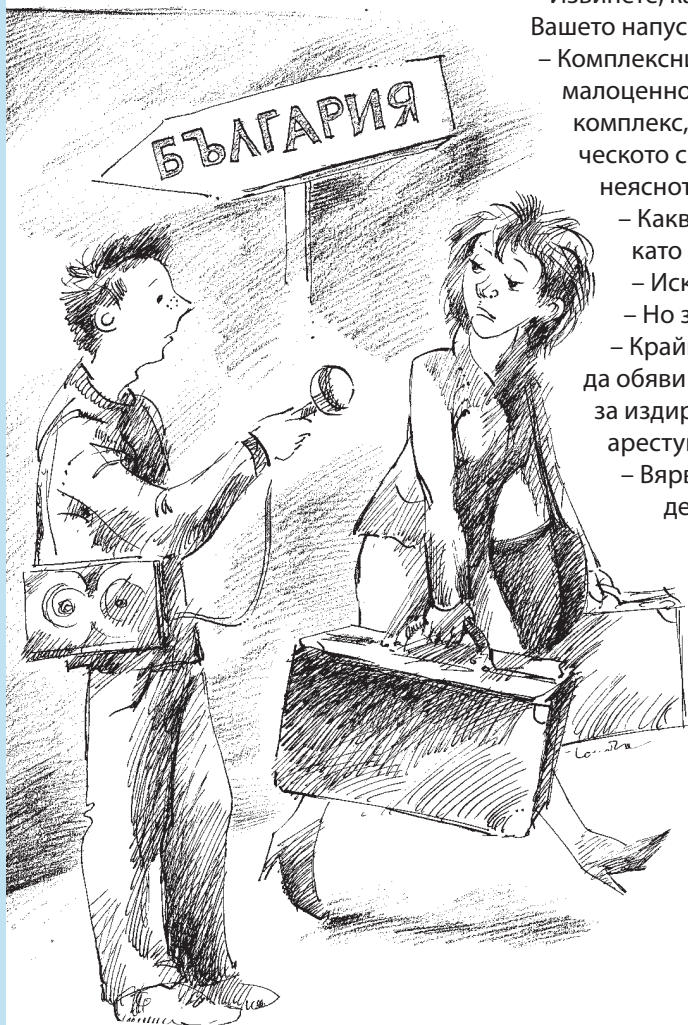

Завчера към 18.50 ч. държавата си събра багажа и се изнесе през контролно-пропускателния пункт Калотина.

Документите ѝ бяха изрядни, така че нямаше никакви за-

Де е България?

конни основания да бъде спряна от контролните органи.

Никой нищо не забеляза, само един начинаещ млад репортер от местната многотиражка спря въпросната държава и я помоли за кратко интервю.

– Извинете, какви са мотивите за Вашето напускане?

– Комплексни. Имам комплекс за малоценност, военно-промишлен комплекс, комплекс за историческото си минало, комплекс за неясното бъдеще...

– Каква искате да станете като пораснете голяма?

– Искам да съм Косово!

– Но защо?

– Крайно време е Интерпол да обяви и нашите политици за издирване и да почне да ги арестува.

– Вярвате ли в светлото бъдеще на България?

– А вие вярвате ли в задгробния живот?

– Аз вярвам на Бойко Борисов, – издекларира репортерът. – Той ще ни оправи...

– Един по един или всички заедно?

– По местоживеене. Днес в Баня, утре и в други градове...

– Ей-затова си отивам! – въздъхна държавата. – Омръзна ми! Де кой мине и ме оправя. И не си плащат дори. Труженичките от околоръстното взимат пет лева на сеанс, а на мен – никой нищо не дава. Само гледат да грабят. Писна ми, кафя! Ариведерчи...

– А сега накъде?

– Накъдето ми видят очите! Най-вероятно към топлите страни. Дано там поне свестните не ги считат за луди.

– Ще се върнете ли някой ден отново?

– Страхувам се, че следващият път ще ми искат тескере за тия географски ширини!

– А какво да отговаряме, ако някой пита за Вас?

– Че кой ще пита за мен? Комай само дякона Левски го е еня...

– Ами земята българска? На кого я оставяте?

– Че тя отдавна вече не е българска. Откакто парламентът разреши на чужденци да купуват, нашир и дълж само молове, сараи, кибуци и туктаме – американски военни бази. За цвят.

Репортерът благодари за това интервю, а държавата вдигна куфарите и дори не се обърна назад.

Ивайло Диманов

Агреман до поискване

– Ало, мамо, чуваш ли ме?

– Здравсти, сине! Ей, най-после да се обадиш. И бездруго смятам да се откажа от телефон. Говоря за двайсетрийсе стотинки, а плащам тринайсет лева месечна такса на Виваком...

– Виж, мамо, нямам много време, звъня ти от сградата на ООН...

– Какво си направил, сине? Да не си убил някого?

– Не бе, мамо, след малко ще дам официална пресконференция, отвън журналистите напират, искат да

снимат...

– Ще искат я, как няма да искат, аз на Петрова нива съм те раждала, под крушата. Там все хубави деца се раждат...

– Не бе, мамо, не разбираш. Искат да снимат, понеже обявих, че не съм българин...

– Как така не си българин?

– Ех, мамо, ти не знаеш...

– Е хубава работа, аз ли няма да знам? Нали българин съм те раждала, а не ингилизин!

– Така е, мамо, но ти не знаеш какво ми се случи. Изтече ми срокът на визата и искаха да ме екстрадират. Тук миграционните служби душат като хрътки. Крих се, крих се, но накрая ме хванаха. И прас – черен печат в паспорта.

– И сега какво? Ще си идваш ли, синко?

– Да бе, да не съм луд! Отидох в полицията и казах, че съм от друга държава.

– Каква друга държава?

– Шопландия.
 – Че каква е тая държава, не съм я чувала...
 – Държава на шопите. Измислих я ей така, на майтап. Обаче ония се хванаха. И взеха всичко насериозно. Викна ме един конгресмен, после попълвах обширни формуляри. Колко шопи живеят в България, какви репресии са извършвани над тях от компактното население, излъчват ли се новини на шопски език, чувствате ли се зависими от руските енергийни източници. Обяснявах как в България асимилират нашите шопски традиции и изконни културни ценности, а накрая ме накараха да подпиша заявление за независимост. Както вървят нещата, до месец и половина ще ни признаят. И аз, мамо, ще съм първият посланик на Шопландия в ООН. Веднага получихме международна подкрепа от Косово, Палестина, от индианците в Южна Дакота. Днес трябва да уشيا знамето на Шоплука, но не знам

какъв символ да измисля за герба. А без герб не може. Мисля да сложа едно магаре с корона отгоре. Трябва да посоча и коя ще е столицата на Шопландия. Какво ще кажеш за родното ти село Станьовци?
 – Ми то не е в Шоплука, а в Граово.
 – Говорих с граовци. Засега няма да искат независимост. Правителството им е обещало един стар немски танк да орат компирарника. Повече се притеснявам за трънчани. Много са сърдити. Ще правят конфедерация с гораните, но войводите на Каракачанов искат и част от Македония, щото около Гергьовден агнетата и момите там са два пъти по-евтини.
 – Ти сине, не се притеснявай, агнето за Гергьовден ще е от мен! Знаеш ли какво искам само? Да ме направиш... министър на здравеопазването в Шопландия.
 – Мамо, та ти си обикновен фелдшер, нямаш нужния ценз...
 – Моля, моля. И други фелдшери седят в министерски кресла. Ис-

кам онзи, дето щял да продава 200 болници, да го накарам всеки ден да бъхти по шейсет километра до най-близката болница за едни нагrevки. Да чака три месеца за преглед при специалист и накрая със 150 лева пенсия да плати 7000 лева за операция!
 – Мамо, трябва да затварям. След малко ще говоря пред Сената. Господи, тук е по-лесно да вземеш агреман, отколкото Зелена карта! До няколко дни американското външно министерство ще сключи дипломатически отношения с Шопландия, стига да дам съгласие за инсталиране на ПРО. Само българското правителство не е обявило позицията си. Външният министър е взел двумесечен отпуск, но Монката Паси вече ми прати поздравителна телеграма. Хайде, трябва да затварям. Идва бъдещият посланик на Гагаузия да връчи акредитивните си писма!

Ивайло Диманов

